

Een afscheid van het water naar een nieuw begin!

Op 28 september 2023 plaatste ik de handtekening onder de koopovereenkomst van de Valkvlet 10.20 "Pionier", gebouwd in Franeker in 1973/4, nog met de oorspronkelijke DAF 475 dieselmotor. Daarmee kwam voor mij ongeveer een eind aan een zestigjarige hobby op het water.

Het begin.

Het begon in 1964 toen ik voor het eerst een zeilkamp meemaakte in Oudega W. Dat was een zeilkamp van de Vinea organisatie waar de jongens en de meisjes uiteraard gescheiden sliepen in caravans en les kregen in 16 kwadraat zeilboten, de overnaadse schepen van kapper Bulthuis uit Burgum. Ik zal die vakantie nooit vergeten. We leerden daar veel, zowel overdag op het water als 's avonds in het houten clubgebouwtje maar wij cursussen kregen over het knopen van de lijnen (nooit: touwen!), over voorrangsregels, over de theorie van het zeilen en meer. Ik werd er verliefd op Mariëlle uit Alkmaar maar zij niet op mij...

Waar ik ook verliefd op werd was de provincie Friesland en die liefde is eigenlijk nooit meer weggegaan. Hoewel ik nooit een zwemdiploma heb gehad (schoolzwemmen bestond in die tijd nog niet en in het dorp waar ik woonde was geen openbaar zwembad) heeft het water mij altijd getrokken. Ik heb overigens wel in militaire dienst het MLV diploma gehaald (militair Lichamelijke Vaardigheid, inclusief fraai insigne op het uniform) waarbij een van de onderdelen was: 25 m zwemmen met bepakking. Ik heb het gehaald maar moest wel ongeveer gereanimeerd worden.....

Na een tweetal andere Vinia zeilkampen in Elahuizen en in Langweer huurden mijn ouders een huisje in Yne Lyte in Grou in de zomer van 1966 en huurden daarbij een 16 kwadraat hoewel niemand van het zestallige gezin kon zeilen behalve ik. Ik zal de knetterende hoosbui die wij toen in de Hoodamsloot over ons heen kregen nooit vergeten. Vader, moeder en 3 kinderen in de boot weggekropen onder een dektent en ik zelf zeik- maar dan ook zeiknat aan het roer verder zeilend in mijn eentje.....

Een jaar later huurde wij een 7,5 m lang kajuit stalen kajuit in Sneek en beleefden we daarmee een prachtige gezinsvakantie, weer in Friesland natuurlijk. Ook een watervakantie in Friesland in een 13 m huurjacht vanuit Eernewald in 1969 mag niet vergeten worden.

In mijn eerste huwelijk zelden wij heel vaak in de Noord-Hollandse wateren met onze open Seahorse zeilboot vanuit de jachthaven van Naarden. In 1998 voer ik met mijn 12 jaar jongere broer tijdens zijn vrijgezellenavond vanuit Naarden naar Volendam om daar de bloemetjes buiten te zetten. Mijn moeder had tegen mijn broer gezegd " dat Hans iets heel leuks had bedacht". Niet wetende dat mijn broer en ik in een felle onweersbui terecht kwamen op het IJsselmeer en omsloegen.

Wij zijn toen gered door de reddingsbrigade uit Naarden, de brandweer uit Almere en de Rijkspolitie uit Amsterdam. Het leek wel een wedstrijd, want wie als redder hert eerst arriveert mag de redding op zijn naam zetten. Wij zijn alsnog naar Volendam gered met de auto en van die avond kan ik mij niets meer herinneren.

Ik heb toen aan de redders niet durven vertellen dat ik op dát moment een groot project leidde om het eerste Wereldcongres over Verdrinking (World Congress on Drowning 2002) te organiseren in Amsterdam. Dat is een groot succes geworden.

Kort daarna kocht ik een Etappe 22 waarmee waar mijn vrouw Caroline en ik veel plezier mee hebben beleefd. Ik zal nooit vergeten dat ik in de drukke vaargeul in het Gooimeer zeilend met 3 kleine kinderen aan boord mijn vrouw plotseling overboord zag slaan. Maar geoefend op de zeilscholen als ik was om een storm rondje te maken haalde ik haar bij de

eerste poging weer binnen. Toen haar schouder eens uit de kom raakte terwijl zij op een van de Friese meren zwom, kwamen ook hierbij de aangeleerde redding activiteiten van pas.

Na het overlijden van Caroline maakte ik kennis met Marianne die nooit had gezeild en ietsje ouder was dan ik; dan is het niet verstandig om rond je 60e levensjaar opnieuw een zeilboot te kopen en daarom werd het een Target OK 9.50, de Blue Fun op de Vinkeveense plassen. Daar hebben we een aantal jaren vooral op de Hollandse plassen mee gevaren. Maar toen ik in 2010 een huisje had gekocht in Sint Nicolaasga breidden de mogelijkheden voor watersport zodanig uit in Friesland dat het daarvoor noodzakelijk was om een echt schip aan te schaffen en zo kwam in 2010 de Valkvlet "Pionier".

Wij zijn daarmee niet naar het buitenland gevaren maar waar zijn we niet geweest? Friesland uiteraard, de Wadden, Noord-Holland, Zuid-Holland, Gelderland, Utrecht, Overijssel, Drente, Groningen, waar we talloze indrukken hebben opgedaan en hebben meegenomen in ons geheugen.

Binnen de Valk Yachts Club met zoveel leden met een enorme passie voor en kennis van de Valk schepen waren er hartverwarmende contacten, elk jaar weer.

En dan: ondanks flinke investeringen om nog jaaaaren verder te varen moet je opeens een keuze maken als het varen ("varen doe je samen!") niet meer gaat. Met voortreffelijke hulp van de heer Jelle Eveleens van Jachtmakelaardij 4Beaufort kon ons 50 jaar oude, maar zeer vitale scheepje worden verkocht. En met een Valkvlet is het net zoals met het Horloge merk van Patek Philippe: "je koopt hem niet maar zorgt voor haar om door te geven aan een volgende generatie". En die nieuwe generatie hebben we gevonden aan een tweetal 45-50-ers, dus waarlijk een nieuwe generatie.

Marianne en ik zijn weer bezig met nieuwe uitdagingen (na 50 jaar heb ik weer pianoles!) maar we koesteren de prachtige herinneringen aan het water, aan de Valkvlet en aan de leden van de Valk Yacht Club Nederland. We blijven elkaar nog zien via het donateurschap maar danken jullie allemaal en wensen eenieder veel plezier op het water en alle goeds. Life is good!

Hans en Marianne Knape

